

దేవాంతకుడు: సరికొత్త పంథాలో సరసమైన చిత్రం

సరికొత్త కథతో మనోజ్ఞతా భువన అంబరమంది అయిపోయిందనే భావంతో ఒక్కసారి కన్నుల నువ్వు గుర్రాడ నిన్ను లోకంబాకా బోయి మగవారి జండా ప్రతిష్ఠించిన పర్వతమణి కథ తెంచాటనే ఉండవలసిందే భావంతో అవుతుంది.

భారతి ఫిలింస్ వారి చిత్రం 'దేవాంతకుడు' మున్ను వచ్చి క క విడుదల అయింది. అంతకుముందు విజయా గార్ల ముల్లో ప్రతికం వారికి, గోకాడం కిరికి కనకాభూషణులలో ఈ చిత్రం మూలం కాదు.

'కళా' 'కళా' అవిశాఖాన సంబంధం ఉండవలసి అసలు ఆ రెండూ ఒకటేనవలసి అర్థమయింది. కాగా నేటికే కళారంగాలలో కళ కలగా మారి చిరకాలం అయింది. కల మాత్రం ఇటీవలే 'కళ' అయింది. అందుకు 'దేవాంతకుడు' చిత్రం సాక్షి.

సమర్పణ	— భారతి ఫిలింస్
కర్తృత్వం	— డి. శ్రీలక్ష్మణం
మాటలు	— సవానీ ప్రభాకర్
పాటలు	— ఆరుద్ర
సంగీతం	— అశ్వధాను
కారాగణం	— ఎన్. జి. రామారావు
కృష్ణమూర్తి, ఎన్. వి. రంగారావు, కొంతారావు, క ఘన రామ లక్ష్మణం తదితరులు.	

ఇది తెలుగు తెరకు సరికొత్త కథ. చిత్ర విజయానికి కథ మలం ముఖ్యమైనా, కారణాలు ముఖ్యమైనా అనే తర్జన భర్తనలలో దర్శకనిర్మాత వదలవలసిందే. అందుకే కథలం ఒక కథని—కథకాని కథని—ఎన్నుకుని కలని వోడించి చిత్రకళకు మారాట మారించాడు. 'దేవాంతకుడు' కథ అంతా దాదాపు కథా వాయవది కల.

పై చిత్రం 'కనకాభూషణ'లో కనకాభూషణులలో, పాడి, కృష్ణమూర్తి.

కాలకాల కాయదూ, అవర్స యాత్ర మదూ అయిన సుందరం (ఎన్. జి. రామారావు) కాలకాలాడి నువ్వు గదిన్నూ పేదలకు సాదలకు సాయపడుతూ క కళా కలికా కాలికలో పాల్గొంటూ ఉంటాడు. అతని కాన ప్రేమించి (ప్రేమించి మనకి తెలిసి) కనిపించి కూతురు మీనాక్షి (కృష్ణమూర్తి) ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటాడు. కాలకాలవాడికి పిల్లనివ్వవని భనిమడు ఫిష్టించుకుంటాడు. పైగా కూతుర్ని బయటికి పోకుండా వస్తాడులను కొవలా ఉంచుతాడు. కాలకాలరాయుడు కనుక వాటక కూడి అడవనంతో లోపలికివచ్చి సుందరం మీనాక్షిని కలుసుకుని పెళ్ళి చేసుకునే నిశ్చయమై మాట యిచ్చి పుచ్చుకుంటాడు. తన పట్టిన మండటికి మానేకొళ్ళని వ్యక్తిత్వం దూపాయనా పెసలో లెక్కకట్టే భనిమడు కృష్ణమూర్తి కోటికొక్కరూపాయల వట్టు కొచ్చి పెళ్ళి చూపులు ఏర్పాటు చేస్తాడు. కాని యితరులముందే సుందరం కూచిపూడి సుందర రామకృష్ణ వేషంలో మీనాక్షిని కాలకాల కిరీట పేరిట కలుసుకుంటూ ఉంటాడు. పెళ్ళి చూపులు కాగానే పిల్ల యిచ్చుల లేకుండానే భనిమడు పెళ్ళి ఏర్పాటు అన్నీ చేస్తాడు. చచ్చినా పెళ్ళికి ఒక్కరూని అతని భార్య చచ్చిపోదామని భావిలో పడవోగా సుందరరామకృష్ణ వేషంలోంచి సుందరం బయటపడి రక్షిస్తాడు. మీనాక్షితో మీనాక్షి సుందరం చేతులు కలిపి ఆశీర్వాదిస్తుంది—ఈ సంగతి తెలియని భనిమడు తనకన్న ముందే పుట్టిన అల్లుడితో పెళ్ళి పీటలమీద కూర్చుని ఉండగా వాట కాల సుందరం మరో చిన్న కాలకమాడి పెళ్ళి కూతురుతో వలాయన మంత్రిం పలిస్తాడు. ఉరిబయట కోవలలో పెళ్ళి అంతా సిద్ధమై ఉంటుంది. మీనాక్షి సుందరం పీటలమీద పెళ్ళి ని అమాంతం జమిం చార్ కావగొట్టి కూతుర్ని పట్టి మేడ మీద గదిలో బంధిస్తాడు. మళ్ళి కనించి ఆ ముచ్చటయిన ముసలి పెళ్ళికొడుక్కో కూతుర్ని వ్యాలని ప్రయత్నాలు చేస్తూ ఉంటాడు. సుందరం గాయాలతెగిరి అంతిమ ఘడియలో ఉన్నాడని విని ఇక జీవితాకే వసులుకున్న మీనాక్షి తప్పించుకుపోయి నదిలో పడిపోతుంది. దీనినా ఏమూ అంతా గాలించినా మీనాక్షి కనపడదు. మీనాక్షి ఇక లేదనుకుని గతాన్ని తిట్టుకుంటాడు జమిందాగు.

ఇంతమాటా చెప్పినప్పటి సుందరానికి మనో న్యాసి తిరగబెట్టి మందంపట్టి సాక్షాత్తు 'చచ్చి' పోతున్నాననుకుని ముందుగానే గోదానంకింద తన 'అప్పన్న' అనే ఎద్దును ఒక బ్రాహ్మణికి దానమిచ్చేసి కాత్కాలి కంగా కన్నుమూస్తాడు. కన్ను మూసి క సుందరం స్వప్నలోకం అనే పురోకం కల్గిపోతాడు.

‘భక్తంఘనాథ్’లో జయన, కాంతారావు.

అంతరహా జరిగిన కథ ఇక్కడినుంచి కల అయిపోతుంది.

అకల ఒక్కటి వెనక నటి సావిత్రికథకు తలా తోకామర్చిన కథకాని కథ. ఆ పతి (తన కథని పత్నీ ప్రతుడి కథగా మార్చి రచయిత దర్శకు వ్యంగ్యంగా చిత్రించడానికి (పరి) శ్రమించారు.

పరలోకం వెళ్లిన ప్రియురార్ని వెతుక్కుంటూ ఆమెని తిరిగి ప్రతికించుకురావాలని నా నాయకులలోకం వెళ్లి తిర్వాత (ఓ. ఎ. విష్ణులోకాలు రష్యన్ స్పెల్స్ కొమిద తిరిగి భూలోకంమీదికి దిగి సుందరం మంచంమీద నిద్రలేచేవరకు ప్రేక్షకులు ఒక చిత్రకథాసరిత్సాగరంలో మునిగి ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతారు. ఆయాలోకాలు పర్యటిస్తూ ‘దేవాంతకుడు’ సుందరం ఇచ్చే గుడ్డి ఉపన్యాసాలు చాలా వ్యంగ్యంగా ముద్రా ఉన్నాయి.

సుందరం విష్ణువును కలుసుకున్నప్పుడు తన సావిత్రి కథతో మగవారు మగువలకు లోకువై వారని తన ప్రియురాలిని ప్రతికించి ఆ అప్రపథ తొలగించమనీ వేడుకుంటాడు.

మెలకువరాగానే మీనాక్షి దొరికిందనీ కొనసాగిస్తో ఉందని తెలుసుకొని సుందరం ఆమెదగరికి వెడతాడు. మీనాక్షి సుందరుల అనుగీతాలాపన! మొదటినుంచి తాళంపడిన దీపావళి బహుకాయకృత్ (చిట్టి చిడత) ముగించి మళ్ళీ ఆమెలో కదలిక కలిగిస్తాడు. ఇదంతా వినే ‘కవిసమయం.’

మూలంగా కథ ఇది. తెరకు అనుకూలంగా కథను మార్చడానికితగ్గ ప్రయత్నంలో కథకుడు, దర్శకుడు కృతికృత్యులై వారనే చెప్పాలి.

సుందరంగా ఎన్. టి. రామారావు నటన సరదాగావుండి చక్కరింతలు పెట్టింది. ఇలాటిపాత్రలు రామారావు సువాసనగా వటించగలడు. ప్రేక్షకులూ గుఱుగా చూస్తారు. మీనాక్షిగా కృష్ణకుమారి సహజ ముగావుంది. యముడుగా రంగారావు, విష్ణువుగా కాంతారావు, చిత్రసుల్తనుగా రంగార వారదుడుగా రఘురామయ్య, విచిత్రసుల్తనుగా నేకటి వటించారు.

తక్కింటి అమ్మాయిలో ముగ్ధారాయ

దూ, ‘అంతకుదూ’ ప్రేయసి కోసమే కష్టాలన్నీ వాళ్లేపడ్డ పత్నీ ప్రతులు, దిక్కు ప్రేమించిన కథానాయకిమణులకు కన్నీరు కవ్వం ఉండనే ఉండవు. నాయకి కష్టాలు తేనెండువల్ల కథలో బరువు కరువైపోయింది. మధ్య మధ్య పాటలు ఎక్కువై గమనవేగం తగ్గిపోయింది.

అశ్వత్థామ సంగీతం అరుద్ర పాటలకు రాగంతోపాటు రంగూ రంజాకూడా తీర్చి దిద్దింది. శవనల సృత్యగానంలో శేవలం వసంతి, మణ్సుఖప్రియ రాగాలే తోడించి పాడిగింపడంతో లాలిత్యం, హాయి కలిగి పోయాయి. ‘గోంగూర పాట’ జనపాట అయినా కొవచ్చు.

చిత్రం ప్రారంభంలో ఉపావరణయం నాటకంలో కథను ప్రవేశపెట్టడం సమంజసంగా ఉంది.

ఈ ‘దేవాంతకుడు’ తెలుగు దేశంలో విజయవిహారంచేస్తే ‘దేవాంతకుడు’ అనిపించుకుంటాడు.

